

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, καὶ διὰ τὴν εἰς Καπανδρίτι συναθροισθεῖσαν πολυἀριθμὸν ἐχθρικὴν δύναμιν, ἔκριναν εὐλογον οἱ στρατηγοὶ Ν. Κριεζιώτης καὶ Β. Μαυροδουνιώτης ν' ἀφήσωσι τὴν Δέσιν τῆς Λιόσσης Ἰδ. Ἀριθ. 71 τῆς Γεν. Ἐφημερ.), καὶ νὰ στρατοπεδεύσωσιν εἰς ἄλλον εὐθετώτερον τόπον. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, καὶ ἐκεῖ ἔστησαν τὸ στατόπεδόν των. Ὁ δὲ Κιουταχῆς, πληροφορηθεὶς κακῶς ὅτι οἱ ἡμέτεροι εἶναι ὀλίγοι, καὶ περιφέρονται ὥς κλέπται, ἔπεμψεν ἐκ Θησῶν τὸν Ἀσλάν-μπεην μετὰ 2700 πεζῶν καὶ 300 ἵππεων, παραγγέλλων αὐτὸν μὲ Ὀθωμανικὴν ἀλαζονείαν, νὰ συλλάβῃ ζῶντας τοὺς κατ' αὐτὸν κλέπτας, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἔμπροσθέν του δεσμίους. Ὁ Ἀσλάν-μπεης λαβὼν τὴν προσταγὴν ταύτην ἐπαρουσιάσθη ἑξαφνα κατὰ τὴν 10 τοῦ μηνὸς τούτου πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον, κανονίου βολὴν μακρὰν ἀπέχων τῶν ἡμετέρων. Οὗτοι ἰδόντες τὸν ἐχθρὸν, ἐξῆλθον ἀμέσως τῶν ὀχυρωμένων δέσεων, καὶ χωρὶς νὰ φέβηθωσι παντελῶς τὴν πολυἀριθμὸν δύναμίν του, ὥρμησαν ἐναντίον του· ἐπολέμησαν· ἐνίκησαν, καὶ ἐδίωξαν τὸν ἐχθρὸν μίαν ὥραν μακρὰν. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὥρμησε κατὰ τῶν ἡμετέρων ὁ ἐχθρὸς μετὰ πολλῆς τῆς ἀλαζονείας· ἀλλὰ πάλιν ἀπεκρούσθη καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου. Ὡστε ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ κακῶς ἔχων εἰς τὴν πρώτην του Δέσιν. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔπεμψεν ὁ Ἀσλάν-μπεης διὰ νυκτὸς ὄλους τοὺς πεζοὺς, διὰ νὰ καύσωσι τὴν Μάνδραν καὶ Μαγούλαν· αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὸ ἱππικὸν ἐξῆλθεν εἰς τὸ πεδίον, ἐλπίζων ὅτι οἱ ἡμέτεροι θέλουσι κινηθῆ ἐναντίον τῶν πεζῶν, καὶ τότε νὰ ὁρμήσῃ αὐτὸς κατὰ νύκτων· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες καταφρονήσαντες τοὺς πολυἀριθμοὺς πεζοὺς, ἔπεμψαν 100 μόνον στρατιώτας ἐναντίον των· οἱ δὲ λοιποὶ ὁρμήσαντες κατὰ τοῦ ἱππικοῦ, ἐπολέμησαν πρὸς αὐτὸ ὑπὲρ τὰς τέσσαρας ὥρας, καὶ τὸ ἔτρεψαν εἰς φυγὴν· τὸ δὲ πεζικὸν τοῦ ἐχθροῦ, βλέπων

τὸ ἱππικὸν φεύγον, ἐτράπη καὶ αὐτὸ εἰς φυγὴν, διωκόμενον κατόπιν παρὰ τῶν Ἑλλήνων· καὶ τοιοῦτο τέλος ἔλαβε καὶ τῆς τρίτης ἡμέρας ὁ πόλεμος. Ἡ ζημία τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας εἶναι μεγάλη· ἡ δὲ τῶν ἡμετέρων, πρᾶγμα ἀπίστευτον, καὶ ὅμως βέβαιον, οὐδεμία· ὅχι μόνον δὲν ἐφονεύθη τις, ἀλλ' οὔτε ἐπληγώθη. Ὁ δὲ Ἀσλάν-μπεης (Λεοντόμπεης) ἀποδειχθεὶς παρὰ τῶν Ἑλλήνων Ταυσσάν-μπεης (Λαγόμπεης), ἔφυγε διὰ νυκτὸς ζημιωμένος καὶ κατησχυμμένος τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀφήσας εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τροφὰς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια ἔγιναν λάφυρα τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ ἡμέτεροι ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσιν εἰς Ἐλευσίνα ἕως οὔ νὰ ἴδωσι, τὴν κίνημα θέλει κάμει ὁ ἐν Θήβαις Κιουταχῆς, καὶ κατ' αὐτὸ νὰ κινηθῶσι καὶ αὐτοί.

— Προχθὲς ἐξῆλθε τοῦ Ναυπλίου καὶ ὁ στρατηγὸς Καραϊσκάκης, ἐκστρατεύων εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν αὐτοῦ ἐκστρατεύουσι καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, καὶ συσσωματούμενοι μετὰ τῶν ἐν Ἐλευσίνῃ καὶ λοιπῶν θέλουσιν ἐνεργῆσαι ἐναντίον τοῦ Κιουταχῆ.

— Γράφουσιν ἐκ Σύρας ἀπὸ 14 τοῦ μηνὸς τούτου ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν ἀρχιναύαρχον Τοπαλὴν δευτέρα τοῦ Βυζαντινοῦ στόλου μοῖρα ἔμελλε νὰ ἐπιβιδιάσῃ στρατεύματα καὶ ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας, καὶ οὕτω νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς Σάμου· ἀλλ' ἐν τσοῦτῳ ἐστάσαν τὰ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα συνηθροισμένα στρατεύματα, ὥς ἐκ γενιτζάρων τὸ πλεῖστον μέρος συνιστάμενα, καὶ διεσκορπίσθησαν· καὶ ἐκ τούτου ἐταράχθησαν καὶ ἐκεῖ τὰ πράγματα. Τοῦτο ἀνέδαλε καὶ τὴν ταχυτέραν ἐκπλευσὴν τῆς μοῖρας ἐκείνης, ἥτις περιέπλεε πρὸ ἡμερῶν μεταξὺ Χίου καὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀσιατικῆς ἡπείρου. Ἡ δὲ πρώτη μοῖρα τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου διεπέρασεν ἔμπροσθεν τῆς Σύρας διευθυνομένη πρὸς τὴν Σάμον, ὅπου καὶ ἔφθασε κατὰ τὴν 13 καὶ 14 τοῦ μηνός.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἦτον νειωτέρα εἰδήσις εἰς Σύραν· διότι πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἔφθασε πλοῖον ἐκεῖθεν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑστερωτέρων πλοίων ἔμαθον ὅτι

ο σουλτάνος ἀπεκεφάλισε καὶ τὸν περίφημον Ἑδραῖον ταπεζίτην Σαωτζήν, διότι ἦτον πλούσιος, καὶ ὁ σουλτάνος εἶχε χρεῖα τοῦ πλούτου του. Ἰδοὺ αἰτία ἀνωτάτη!

— Μέρους τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ, ἐξελθὼν κατ' ἀπὸς ἐκ Τριπολιτζᾶς, ἐπυροχῶρει πρὸς τὸν ἅγιον Πέτρον· ἀλλ' ἀπαντήθην παρὰ τοῦ ἀτάκτου Ἑλληνικοῦ ἱππικοῦ, ἐκτυπώθη, καὶ μετὰ τινα μικρὰν ζημίαν ἠνυγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ. Ἀν' ἐπρόφθαε καὶ τὸ τακτικὸν ἱππικὸν, ὃ ἐχθρὸς ἤθελε πάθει μεγάλην φθοράν.

— Ὁ Ἀστὴρ (Etoile) ἀπὸ 23 Μαΐου περὶ τὸ ἄρθρον τοῦ Times, τὸ ὁποῖον κατεχωρίσαμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῆς Ἑφημ. τῆς Λαυσάνης εἰς τὸν Ἀριθ. 74 τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὸ τέλος προσθέτει: «Βλέπομεν ἀσμένως εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τὸν νέον τρόπον τοῦ λαλεῖν ὑπὲρ τῶν δυστυχισμένων Ἑλλήνων, καὶ χαίρομεν μαυθάνοντες ὅτι ἡ Ἀγγλία μεσιτεύει εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν χύσιν τοῦ χριστιανικοῦ αἵματος. Ἡ Βρεταννικὴ αὐλὴ εἶναι σύμφωνος κατὰ τοῦτο μὲ ὅλας τῆς Εὐρώπης τὰς αὐλὰς, καὶ τὰ πάντα μᾶς κάμνουσι νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ συμφωνία αὕτη δὲν θέλει εἶναι ὀλιγώτερον ἐνεργὴς διὰ τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὅσον ἦτον ἐνεργὴς εἰς τὴν ἐξομάλυσιν τῶν μεταξὺ Πόρτας καὶ Ῥωσσίας ὑπαρχουσῶν δυσκολιῶν.»

Τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐυστάθη εἰς τὴν Σμύρνην ἀκαδημία ἣτοι ἑταιρεία τῶν λογιωτέρων παροίκων καὶ παρεπιδήμων ἀνδρῶν, πρὸ πολλοῦ μελετηθεῖσα παρὰ τοῦ Κυρίου Δαυῖδ, καθολικοῦ προξένου τῆς Γαλλίας. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀκαδημίας ἢ ἑταιρείας αὐτῆς εἶναι, κατὰ τὸν Ἀνατολικὸν Θεατὴν, νὰ ἐγείρῃ εἰς τὴν ἐν Σμύρνῃ Εὐρωπαϊκὴν νεολαίαν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἔφρσιν τῆς παιδείας καὶ τῶν καλῶν αὐτῆς, χωρὶς νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς ἀσχολιῶν· νὰ τὴν διδάξῃ ὅτι ἡ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν ἐπιμέλεια εἶναι ἡ εὐγενεστέρα χρῆσις τῆς ἀπὸ τῶν ἔργων σχολῆς, ἀνεσις καὶ ἀνάπαυσις τοῦ εὐτυχοῦντος, καὶ καταφυγὴ βεβαία τοῦ δυστυχοῦντος. Προσέτι ἡ αὐξησης τῶν δυνάμεων τοῦ νοῦς διὰ τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ καλλιεργήσῃ, νὰ ἐκτείνῃ καὶ εὐγενίσῃ καὶ τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα.

Ἡ πρώτη συνεδρίασις αὐτῆς τῆς ἑταιρείας συνεκροτήθη κατὰ τὴν 10 τοῦ Ἀπριλίου, προεδρεύοντος αὐτοῦ τοῦ πρώτου εἰς τὴν σύστασιν τῆς ἑταιρείας συνεργάτου, τοῦ Κυρίου Δαυῖδ, εἰς μίαν τῶν σαλλῶν τοῦ προξένου, παρόντων πολλῶν ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ταύτην συνεδρίαν ἐξεφώνησεν ὁ Κ. Δ. λόγον εἰς τὸ ἀντικείμενον ἀνάλογον, καὶ δι' αὐτοῦ ἔκαμε τὴν ἐναρξιν.

Κατὰ δὲ τὴν τρίτην συνεδρίαν τῆς ἑταιρείας, συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὴν 10 τοῦ Ἰουνίου, ὡμίλησαν πολλὰ μέλη, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέγνωσε καὶ ὁ Κ. Βαργίγλης, κηδεμὼν τῶν κατὰ πρόξενον πραγ-

μάτων ἐν Σύρῃ, λόγον, φέροντα ἐπιγραφὴν «Ἐπιτομὴ τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας Σύρας κ.τ.λ.» Δὲν φαντάζομαι, λέγει ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὅτι συνέγραψα πόνημα πραγματευόμενον περὶ τοῦ ὅλου τῆς μεγάλης ταύτης σκηνῆς, τῆς ὁποίας εἴμεθα θεαταὶ πέντε ἡδὴ ἔτη· ἀλλὰ ζητῶ κυρίως ν' ἀποδείξω τὴν ὁποίαν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ νῆσος αὕτη πολὺ μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς χρηματικὴν βοήθειαν τῶν πραγμάτων τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀπείρου αὐτῆς ἐμπορεύματος---

Ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἐκδίδομεν τὸ ἀκόλουθον τεμάχιον ὡς εἰς ἡμᾶς ἀναφερόμενον. «Πρέπει νὰ θρηνησῶ μάλιστα, λέγει ὁ συγγραφεὺς, αὐτὴν τὴν κλασσικὴν γῆν [τὴν Ἑλλάδα] διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε δυστυχίαν νὰ μὴν ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇ πέντε ἡδὴ ἔτη ἐκβαίνοντα ἐξ ἑαυτῆς τοιοῦτον τινα ἄνδρα, ὁποῖον εἶδαμεν γεννώμενον παρὲνθ' ὅλας τὰς γνωστὰς ἐπαναστάσεις εἰς ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν τῶν πραγμάτων. Ἡ Ἑλλὰς, αὕτη ἡ γοιμωτάτη μήτηρ τόσων μεγαλονόων καὶ μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὴν δόξαν μᾶς διηγείται ἡ ἱστορία εἰς πᾶσαν σελίδα, ἐφάνη κατὰ δυστυχίαν στεῖρα κατ' αὐτοὺς τοὺς πλέον κρίσιμους χρόνους. Δὲν ἀπέκτησεν εἰς τὸ πενταετὲς τοῦτο διάστημα ὅχι μόνον στρατηγὸν ἢ πολιτικὸν ἄριστον, ἢ μέγαν τινα ἄνδρα, ἐπιτήδειον καὶ ἱκανὸν εἰς μέγα τι κατόρθωμα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἓνα τιμητῖαν, ἔχοντα τὸ θάρρος νὰ δημηγορήσῃ ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου τῆς ἐναντίον τῶν καταχρῆσεων, αἱ ὁποῖαι βλάπτουσιν ἢ ἀτιμάζουσιν τὰ πράγματα τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν ἀνεγείρετο τοιοῦτος τις νέος Δημοσθένης, ἤθελε κάμει ἀναμφιβόλως τοὺς συμπατριώτας του, νὰ γνωρίσωσι, πόσον ἀντιπολιτικὸν πρᾶγμα εἶναι, νὰ κάμνωσι τοὺς πολυαρίθμους ἐκείνους νέους σταυροφόρους νὰ χάνωσι τὸ θάρρος, ἐν ᾧ ὑπὸ ἀφιλοκερδοῦς ζήλου κινούμενοι ἔδραμον ἀγεληδὸν εἰς βοήθειάν των. Πῶς νομίζετε, ἤθελε τοῖς εἰπεῖ, ὅτι θέλετε κατασταθῇ νικηταί, χωρὶς τῆς συνδρομῆς τῶν πολεμικῶν ἐπιστημῶν; ὅτι θέλετε ἐλευθερωθῇ, χωρὶς τῶν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀναγκαίων ἀρετῶν; ὅτι θέλετε διοικηθῇ, χωρὶς δημοσίων χρημάτων; ὅτι θέλετε εὐδαιμονήσῃ, χωρὶς ἡσυχίας; Ἰδέτε τοὺς βαρβάρους αὐτοὺς ἀποδεχομένους τὰς τέχνας τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν, διὰ νὰ σᾶς προσδάλωσι. Σπεύσατε λοιπὸν νὰ τὰς ἐναγκαλισθῇτε καὶ περιποιηθῇτε ἰκαί σεῖς αὐτοί, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇτε. Ἡξεύρετε ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία εἶναι ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς νόμους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τις τὴν συγκατάθεσίν του. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται εἰς ἐσᾶς αὕτη ἡ καθολικὴ ἀνυποταξία; αὕτη ἡ καταφρόνησις τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν σεῖς οἱ ἴδιοι ἐσυστήσατε καὶ ἐδιωρίσατε; Μάθετε, ὅτι ἡ ἀναρχία εἶναι δεσποτεία πάντων, καὶ βαρυτέρα πάσης δουλείας. Μάθετε πρὸ πάντων ὅτι ὑπὸ τῆς ἀναρχίας βοηθουμένη καθιστάνεται ἡ ξένη κυριότης. Ἀλλὰ πᾶς νὰ πληροῦνται τὰ ἔξοδα τῆς δημοσίου οἰκονομίας;

Οἱ προσπότερες σας, ὦ Ἕλληνες! ὑπηρετοῦσαν τὴν πτῆρα διὰ μόνην τὴν τιμὴν ὅτι τὴν ὑπηρετήσαν· καὶ ἰκαχύντο ὅτι ἐξέρχοντο πτωχοὶ ἐκ τῶν μεγαλητέγων ἐπωγευμάτων. Τὰ ὀνόματα τῶν Μιλτιάδων, τῶν Ἀριστιδῶν, τῶν Φωκίωνων ἀνακαλοῦσι μόνα ὅλας αὐτὰς ἀρετάς. Ἀλλ', ὁμολογῶ χωρὶς τινος σκοποῦ συλλέγοντος ἰδιαιτέρου, εἶναι χρεῖα δημοσίων χρημάτων, μάλιστα· ἀλλὰ δεξάσασθε τὸν Θεόν, ὅτι ἔκτισεν τὴν Σύραν εἰς τὸν τόπον σας. Ἡ Σύρα γίνετο καθ' ἐκάστην τὸ κοινὸν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐμπορίου· ἀποθήκη τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ τροφὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι μεταλλεῖον χρυσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνοίχθη εἰς τὸν τόπον σας· καλλιεργήσατέ το, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλακῆς, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐξαντλήσητε. Εἴθε ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀσφάλεια, καὶ οἱ προστάται νόμοι νὰ βασιλεύσωσιν εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ σύρῳσιν ἐκεῖ τοὺς ξένους! Τὰ ὅποια θέλει σᾶς πληροῖν δικαιώματα θέλουσι δώσει ζωὴν εἰς τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας. Ἡ Σύρα θέλει δέχεσθαι τὸ χρυσοῦ παρ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ θέλει τὸ ἐκχεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς ἡ καρδιά κάμνει τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ἔλκει καὶ πάλιν τὸ μεταπέμπει εἰς τὰ ἄκρα, διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ τὴν ζωτικὴν δέμην, τὴν κίνησιν καὶ τὴν ὑγίαν. Τελευταῖον, ὦ Ἕλληνες! ὑποτάγετε εἰς τοὺς νόμους σας· ὑπακούσατε εἰς τὰς ἀρχάς σας. Ἡσυχία δὲν καθιστάνεται, εἰμὴ δι' αὐτῆς τῆς τιμῆς ἐξαγοραζομένη· καὶ ἡ ἡσυχία αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ὁμολογία τῆς εὐδαιμονίας.» Ἀ. Θ. Ἀριθ. 237 καὶ 238.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Παρισίων 13 [25] Μαΐου.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Βουλευτικοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν 23 καὶ 24 τοῦ Μαΐου Ἐ. Ν. εἶναι κατὰ πολλὰ περίεργοι καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας· διότι ἐγένετο πολὺς καὶ περὶ αὐτῶν λόγος κατ' αὐτάς· καὶ διὰ τοῦτο σπεύδωμεν νὰ μεταφράσωμεν ὅσα ἀναφέρονται εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ τὰ γνωστοποιήσωμεν καὶ διὰ τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος.

Ὁ Κ. Βουχέρος ἐξετάζει, ἂν ἡ πολιτικὴ ἐπιρροή, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους διετηρήθησαν, καὶ ὑπερασπίσθησαν ἐντίμως, καὶ γνωμοδοτεῖ ὅτι τοῦτο δὲν ἐγένετο ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰσπανίαν.

Ὁ Κ. Κ. Περριέρους ὁμιλεῖ ἰδιαιτέρως περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλίας ὡς πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἀρκτικά τῆς Εὐρώπης μέρη. Θαυμάζει, πῶς ὁ ὑπουργὸς τῶν ξένων πραγμάτων ἐσιώπησε διόλου περὶ τῆς δυστυχούς καταστάσεως τῶν χριστιανῶν ἐκείνων τῶν κατασφαζομένων τόσο ἀσπλάγχνως εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πῶς δὲν ἐτόλμησεν εὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνομά της νὰ ἐκφωνήσῃ ἐπὶ τοῦ βήματος. Περὶ δὲ τῆς Ἰσπανίας ἐρωτᾷ, ἕως πότε θέλει ἀναμείνει ἡ Γαλλία, διὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὰς ἀθλιότητας ἐκείνου τοῦ τόπου. Ἡ Γαλλία ἐξώδευσε

τόσα καὶ τόσα διὰ τὴν ἄτυχον ἐκείνην γῆν, καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπιρροήν της εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς οἰκονομίας ἀποκρίνεται εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα. Ἡ Γαλλικὴ διοίκησις, λέγει, δὲν ἀφῆθη νὰ πέσῃ εἰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ἤμποροῦσαν νὰ σύρῳσι τὴν Γαλλίαν εἰς ξένους πολέμους, καὶ κατὰ τοῦτο νομίζει ὁ ὑπουργὸς ὅτι ἡ διοίκησις ἐπραξε μετὰ φρονήσεως. Τὰς δὲ μετὰ τῆς Ἰσπανίας συνθήκας ἡξεύρει ὁ κόσμος ὅλος· διότι ἐκοινοποιήθησαν εὐθὺς, καθὼς ἐγένοντο.

Ὁ Κ. Περριέρους. Ἀμμή τὰ ἔξοδα!

Ὁ ὑπουργὸς τῆς οἰκονομίας ἀποκρίνεται. Ὅσα ἔξοδα ἤθελε προξενήσει τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ στράτευμά μας, καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καθήμενον, ταῦτα πληροῦνται παρὰ τῆς Γαλλίας· ὅσα δὲ περισσότερα γίνονται ἐξ αἰτίας τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ διατριβῆς του, αὐτὰ πληροῦνται παρὰ τῶν Ἰσπανῶν· καὶ αἱ διατάξεις αὗται ἐπεκυρώθησαν τὸν καθέκαστον χρόνον παρὰ τῶν βουλῶν, ὅταν ἐσυζητεῖτο ὁ περὶ τῶν λογαριασμῶν νόμος.

Μετ' ὀλίγας οἰκονομικὰς λεπτολογίας, εἰς τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ στράτευμα ἀναφερομένης, καὶ τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Γαλλίας, τελειώνει ὁ ὑπουργὸς τῆς οἰκονομίας λέγων· Εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων μας κατάστασιν δὲν ὑπάρχει τί ποτε χωριστὸν ἢ ἐξαίρετον· ἀλλ' εἶναι πιθανόν, εἶναι μάλιστα βέβαιον, ὅτι θέλει διατηρηθῇ ἡ καθολικὴ εἰρήνη, ἥτις κάμνει τὴν εὐτυχίαν ὅχι μόνον τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης.

Ὁ Κ. Ἀλέξιος Νοαίλλης κάμνει μίαν θλιβεράν τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος περιγραφὴν. Ὁ ἐξολοθρευτὸς τῶν λαῶν τοῦ τόπου ἐκείνου ἐπιφέρει κατηγορίαν εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἐν ᾧ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον θέλει ἀφανίσει καὶ τὸ κατὰ τὰ ἀνατολικά μέρη ἐμπορίον μας. Ἡ Γαλλία ἔπρεπε, νομίζει, νὰ μεσολαδήσῃ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς σφαγὰς.

Δὲν προβάλλωμεν, λέγει, μέσα παρεκτάσεως τοῦ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα πολέμου, ὅστις κατερημῶνει τρεῖς ἡδὴ χρόνους τὴν ἡπειρὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡ Εὐρώπη ζητεῖ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν χοῆσιν τῶν ἀναγκαίων εἰς κατάπαυσιν αὐτοῦ μέσων. Ποίας ἐπιχειρήσεις ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ φιλιτεχνία μεταξὺ τῶν πολεμικῶν ταραχῶν τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ τί ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ἐλγυθῇ εἰς τὸ ἐξῆς εἰρήνην εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, ἐν ᾧ οἱ δύο λαοὶ εἶναι εἰς τὰ ὄπλα; Πρέπει νὰ ἐξολοθρευθῶσιν, ἢ νὰ μεταποτισθῶσιν ἀλλαχοῦ οἱ χριστιανοὶ, διὰ νὰ διασκεδασθῇ πᾶσα ἀνυσυχία. Ἀλλως δὲ, ὅσον καὶ ὅσοι καὶ ἂν σφαγῶσι, πάλιν θέλουσι ζητῆσαι νὰ ἐλευθερωθῶσι, καὶ νὰ ζήσωσι κατὰ νόμους.

Ἀς μάθῃ ἡ πολιτικὴ ὅτι τὸ τέλος τοῦ πολέμου τούτου εἶναι ὁ παντελής ἐξολοθρευτὸς ἢ τῶν χριστιανῶν

ἢ τῶν Τούρκων. Καὶ μὲ τοιαύτην τιμὴν πρέπει ἀγορασθῇ ἡ παράτασις τῆς μεταξὺ τῶν δυνάμεων εἰρήνης! Ἀνίσως καμμία δύναμις ἀποφασίσῃ τι ἔξω τῆς τῶν ἄλλων γνώμης, διαλύει, μᾶς λέγουσι, διὰ τῶν τοιῶντων ἀνεξαρτήτων καὶ ἀδιακρίτων τρόπων τὴν συμφωνίαν ἐκείνην, ἣτις ἀσφαλίζει τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν ἀπατώμεθα ὑπὸ τῶν ματαίων τούτων φόβων. Ὅσον δὲ περὶ τῶν ταραχῶν, δι' ὧν μᾶς ἀπειλοῦσιν, ἀποκρινόμεθα διὰ μιᾶς ἀναντιρρήτου ἀρτυρίας. Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ ὅτι τὸ ποτευμα καὶ ἡ δόξα τῆς Ἀγγλίας ὡς πρὸς τὰ πράγματα τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰς πρὸς τὸν Νέον Κόσμον διαπραγματείας, δὲν ἠλλοίωσαν κατ' οὐδένα τρόπον τὴν μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐπικρατοῦσαν ἁρμονίαν;

Ἡ πολιτικὴ ἴσως μᾶς εἴπῃ ἀκόμη, ὅτι λανθανόμεθα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὅτι μετὰ τὴν κατάσχεσιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τὴν ἄλωσιν τοῦ Μεσολογίου, αὐτοῦ τοῦ προπυργίου τῆς Ἑλλάδος, εἰς μάτην ἐλπίζομεν τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς. Οἱ χριστιανοὶ ἔχασαν τῶντι εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν πολλοὺς ἀνδρείους ἀνδρας· τολμῶμεν ὅμως νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ συμφορὰ αὕτη δὲν θέλει ταπεινώσει τὸ φρόνημα τῆς ἀνδρίας των. Αἱ πυρκαϊαὶ καὶ αἱ σφαγαὶ ποτὲ δὲν ἐξηφάνισαν τὴν κάστεγιαν καὶ ἐπιμονὴν τῶν ἐθνῶν. Τὸ αἷμα τῶν θυμάτων εἶναι σπόρος ἡρώων. Κατέκαυσαν καὶ κατέσρεψαν τὰ Ψαρά καὶ τὴν Χίον· κατερήμωσαν τὴν Πελοπόννησον· ὅσον καὶ ἂν θέλωσι καλύπτει τὰ τεῖχη τοῦ σαραίου μὲ τὰ αἵματωμένα δέρματα τῶν ἱερέων καὶ τῶν πολεμιστῶν, τοὺς ὁποίους θυσιάζουσιν· ὅσον καὶ ἂν θέλωσι παραδίδει πλῆθος γυναικῶν καὶ παιδίων εἰς τὰς κτηνώδης ἡδονὰς τῶν ἀγοραστῶν των· οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Τῦρκοι δὲν θέλουν ποτὲ κυριεύσει εἰς τὴν Ἑλλάδα παρ' ὅσῃ γῆν θέλουν πατεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας των.

Στοχάζεσθε ὅτι ἡ πρὸς τοὺς Ἕλληνας συμπάθεια εἶναι μόνον τῶν ἀτυχημάτων αὐτῶν καρπός; Προέρχεται ἀκόμη καὶ ἐκ τῆς θαυμασίου ἀνδρίας των. Ποῖος τῶν ἀνδρείων ἐκείνων ἐπρόδωκε τὴν πίστιν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του; Ποῖαι δυστυχίαι ἐταπείνωσαν τὴν ἀδρίαν των, τὴν τόσον περιδόχτην εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον; Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνει ἤδη τοὺς θαυμαστοὺς ἐκείνους λόγους ἐνὸς ἥρωος τῆς Ἑλλάδος: “Ὁ Κανάρης σὲ πυρπολεῖ, ἄπιστε Μουσουλμάνε! Ὁ Θεὸς ἀφῆκε τὴν ζωὴν σου εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς πτωχοῦ ψαρά.” (Τὰ Εὐγε παρατείνονται ἐνταῦθα πολλὴν ὥραν).

Ἀς τὸ εἰπωμεν λοιπὸν φανερὰ καὶ καθαρὰ. Ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἀγὼν τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀγὼν τῆς τιμῆς παλαιός, ἀγὼν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἔξις αὕτη, καὶ αὐταὶ αἱ διατάξεις μᾶς ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην ἀρχαιοτάτους αἰῶνας. Πρὸ χιλίων ἐτῶν μία γενεὰ ἀνιψήθη εἰς τὸν Ὄρνον, διότι ἐνίκησε τοὺς Σαρακηνούς εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Λοάρου· πρὸ ἑκατὸν χρόνων αἱ φωναὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Εὐρώπης ἐξ-

υμνοῦσαν ἀκόμη τὸν κατὰ τῶν Τούρκων Ὀρλάνδον ἐνὸς Πολωνοῦ πρίγκιπος· πέντε φοραὶς ἐξωπλίσθη ὁ χριστιανικὸς κόσμος, διὰ νὰ πολεμήσῃ αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους· καὶ ἡ ἐκκλησία συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἑορτῶν τῆς καὶ τὰς κατ' αὐτῶν γενομένας νίκας· εἰς δὲ τὰ τυπικά της βιβλία εὐρίσκονται ἀκόμη ἀφορισμοὶ καὶ κατάραι ἐναντίον ἐκείνων, ὅσοι τοὺς παριστάνονται.

Ἡ θρησκεία, ἡ τιμὴ, αἱ πλέον εὐγενεῖς ἀναπληθεῖς, ἡ ὑπεράσπισις καὶ τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης, ὅλα συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἄξιον τῶν φρονημάτων, τὰ ὁποῖα γεννᾷ εἰς τὰς καρδίας. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὸ πατριαστικὸν πνεῦμα σδύνει, καὶ ὅλοι ἐνόησαν, διὰ νὰ συντρέξωσιν εἰς αὐτόν. Δι' αὐτὸν εἶναι τιμὴ εἰς τοὺς ἐλεοῦντας τοὺς ἄλλους, νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην. Εἰς τὴν Γερμανίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, αἱ εὐγενέστεραι γυναῖκες συναμιλλῶνται, ποῖα νὰ λάβῃ τοῦτο τὸ προνόμιον· ζητοῦσι βοήθειαν παρὰ τοῦ πλουσίου, καθὼς καὶ παρὰ τοῦ πτωχοῦ τεχνίτου· δὲν εἶναι συγχωρημένον ν' ἀπαρνηθῶμεν εἰς κανένα τὴν τιμὴν ὅτι συνεισφέρει εἰς ἐλευθέρωσιν τῶν χριστιανῶν.

Εἶναι δύσκολον, Κύριοι! νὰ κρατήσῃ τις τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς του, μανθάνων πρὸς καταισχύνην τοῦ αἵωνος μας, ὅτι διὰ τὰς θρικτὰς συμφορὰς τῶν Ψαρῶν, τῆς Πελοποννήσου καὶ τοῦ Μεσολογίου ἐξήκοντα χιλιάδων χριστιανῶν μετεκομίσθησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, εἰς τοὺς παραθαλασσίους ἐμπορικοὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου τόπους. Ἐμφορεῖντο εἰς πώλησιν εἰς τόσῃν ποταπὴν τιμὴν, ὥστε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ἐπωλεῖτο ὁ χριστιανὸς πέντε θράγκων. Τὸ διήγημα τοῦτο προξενεῖ φρίκην, καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῆς ἀγάπης, τὴν συνδρομὴν τῆς θρησκείας, καὶ αὐτὴν τὴν ἐδικὴν σας σύμπραξιν.

Ἐστοχάσθητε ὡφέλιν νὰ σᾶς προδάλω, νὰ προτιδοισθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ξένων πραγμάτων μία ποσότης χρημάτων πρὸς ἐξαγίρασιν τῶν αἰχμαλώτων τούτων τῶν διεσπαρμένων εἰς μέγα πλῆθος εἰς τοὺς παραθαλασσίους ἐμπορικοὺς τῆς Τουρκίας τόπους. Δὲν ἀμφιδέλλω ὅτι ἡ διοίκησις θέλει ὑπερασπίζει τὴν πρότασίν μου, καὶ θέλει ἐγκρίνει τοῦτο τὸ μέσον. Προδάλω, νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰ ἐφετεῖνα ἔξοδα τοῦ ὑπουργείου τῶν ξένων πραγμάτων 300,000 θράγκα, καὶ νὰ διορισθῶσιν οἱ τῆς Γαλλίας πρόξενοι, νὰ ἐξαγοράσωσι διὰ τῶν χρημάτων τούτων αἰχμαλώτους χριστιανούς.

Τοιαύτη γενναία ἀπόφασις δὲν φανεροῦν τί ποτε ἐχθρὸν ἢ φιλοπόλεμον ἐπιχείρημα· εἶναι ἐντιμὸς, εἶναι ἀξία τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους· καὶ ἐλαφρύνει τὸ βάρος τόσον ἐντιμῶν ἀτυχημάτων.

Ἀμιλήταμεν, ὡς μᾶς ὑπαγορεύει ἡ καρδιά μας. Ἀπετείνουμεν τὸν λόγον πρὸς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα, καὶ ὅχι πρὸς τὰς πολιτικὰς δόξας· καὶ ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν μὲ πόνον ψυχῆς· Εὐσπλαγχνισθῆτε τοῦλάχιστον τοὺς χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος!